

“मीठे बच्चे- तिमी रूहानी सामाजसेवी हौ, तिमीले विश्वलाई स्वर्ग बनाउने सेवा गर्नु छ, दुःखधामलाई सुखधाम बनाउनु छ।”

प्रश्न:- संगममा तिमी ब्राह्मण बच्चाहरू कुन कुरामा धेरै सिपालु बन्छौ?

उत्तर:- सबै मनुष्य आत्माहरूको मनोकामना पूर्ण गर्नमा अहिले तिमी सिपालु बनेका छौ। मनुष्यहरूको कामना मुक्ति र जीवन मुक्ति पाउने छ, त्यो तिमीले पूर्ण गर्नु छ। तिमीले सबैलाई शान्तिको बाटो बताउँछौ। शान्ति कुनै जंगलमा मिल्दैन, आत्माको स्वधर्म नै शान्ति हो। शरीरबाट अलग भएर बाबालाई याद गर्नु भन्ने सुख-शान्तिको मार्ग मिल्छ।

गीत:- मुखडा देख ले प्राणी...

ओम् शान्ति। बेहदका बाबा आफ्ना सिकीलधे बच्चाहरूलाई सम्झाइ रहनु भएको छ, जुन बच्चाहरूले बाबालाई चिनेका छन् र बाबाको शरणमा आएका छन्। भन्छन् प्रभु तिम्रो शरणमा आएका छौं। शरण मिलोस् तब, जब बाबा आउनु हुन्छ र बच्चाहरूलाई सम्झाउनु हुन्छ। भक्तहरू भगवानको शरणमा आउँछन् किनभने यहाँ सबै दुःखी छन्। अहिले दुःखधाम भएको छ, एक-अर्कालाई दुःख दिइरहन्छन्। बाबाले सम्झाउनु भएको छ यो हो तिम्रो हंस मण्डली। यहाँ पावन बच्चाहरू बाहेक कोही पनि आउन सक्दैनन्। बाबा सम्झाउनु हुन्छ- प्यारा बच्चाहरू, पावन भारतवर्षलाई नै सुखधाम भनिन्छ अरू कुनै पनि खण्डलाई सुखधाम भनिदैन। भारतवर्ष नै सुखधाम र दुःखधाम बन्छ। अहिले धेरै दुःखी छन् किनभने पतित छन्। तर यो कुरा उनीहरूलाई कसैले सम्झाउँदैन। बाबा सम्झाउनुहुन्छ- सन्यासी पावन छन्, घरबार छोड्छन्, तर स्वयं पनि गाउँछन्- पतित-पावन सीताराम...। अहिले तिमी आएका छौ पतित-पावन बाबाको पासमा। जो एउटै परमपिता परमात्मा हुनुहुन्छ, उहाँले नै सारा दुनियाँलाई पावन बनाउनुहुन्छ। मनुष्यले मनुष्यलाई पावन बनाउन सक्दैन। यो हो नै पतित दुनियाँ। कोही पनि पावन छैन। भन्छन् पनि हे परमपिता परमात्मा। फेरि भनिदिन्छन्- ईश्वर सर्वव्यापी हुनुहुन्छ। शिवोहम्, तत् त्वम्। विचाराहरू सबैले बाबालाई भुलेका छन्। जसरी शराब पिउने मनुष्य कंगाल भए पनि शराब पिउनाले नशा चढ्छ। त्यसैगरी मनुष्यलाई यो थाहा छैन- यो विकारले नै पतित बनाउँछ, तब त सन्यासीहरूले पनि पावन बन्नको लागि घरबार छोडिदिन्छन्। तर त्यो हो निवृत्ति मार्ग। यहाँ त बाबा आउनु भएको छ। जो आधाकल्प देखि दुःखी छन् उनीहरू नै आएर शरण लिन्छन्। दुःखी बनाउनेवाला हो माया। पाँच विकारको महारोगी छन्। मनुष्यलाई रावणले बिल्कुलै असुर बनाएको छ। जब बिल्कुलै दुःखधाम बन्छ, तब फेरि बाबा आएर सुखधाम स्थापना गर्नुहुन्छ।

तिमी हौ रूहानी समाजसेवी। तिमीद्वारा बाबाले सेवा गराउनुहुन्छ- प्यारा बच्चाहरू, तिमीले यस विश्वलाई स्वर्ग बनाऊ। सारा कुरा योगमा आधारित छ। ७ दिन योगमा राम्रो सँग रहनाले कमाल हुन्छ। यसरी योगमा मुस्किलले कोही टिक्न सक्छ। घर याद आउँछ, मन भागिरहन्छ। ७ दिन प्रख्यात छ। गीता, भागवत, ग्रन्थको पाठ पनि ७ दिन राख्छन्। यो चलन यस संगमयुगको हो। ७ दिन भट्टीमा रहनु पर्छ। कसैको पनि याद नआओस्। एक बाबाको साथमा योग लागिहोस्। ७ दिन यस एकरस अवस्थामा रहनु यो धेरै मुस्किल छ। तिमी बच्चाहरूको यादगार पनि यहाँ छ। तिमी अहिले वृक्षको मुनि बसेर राजयोगको तपस्या

गछौं। जगत अम्बा पनि छिन् भने तिमी बच्चाहरू पनि छौ। तिमी हौ सबै मनुष्यको मनोकामना स्वर्गमा पूरा गर्नेवाला अथवा मनुष्यलाई मुक्ति-जीवन मुक्तिको फल दिनेवाला। तिमी सिपालु छौ। दुनियाँमा कसैले पनि जान्दैन मुक्ति जीवन मुक्ति केलाई भनिन्छ? कसले दिन्छ? पतित दुनियाँमा कसले पावन बनाउन सक्छ? सन्यासीहरू शान्तिको लागि घरबार छोड्छन्। जंगलमा जान्छन्, तर शान्ति त मिल्न सक्दैन। आत्माको स्वधर्म हो शान्ति तर मनुष्य बाहिर खोज्छन्। यो कसैलाई थाहा छैन आत्माको स्वधर्म शान्ति हो। (रानीको हारको उदाहरण) यी अंगहरू हुन्, चाहे कर्मेन्द्रियबाट काम लिऊ वा नलिऊ। हामी आत्माहरू यस शरीरबाट आफूलाई अलग गछौं। जसरी राती आत्मा अलग हुन्छ नि। सबैकुरा भुल्छ। त्यसलाई फेरि निद्रा भनिन्छ। यहाँ केवल शान्तिमा तिमी बस्छौ। आत्माले भन्छ— म कर्मेन्द्रियबाट काम गरेर थाकेको छु। ठीकै छ, आफूलाई शरीरबाट अलग गर। यी अंगहरू काम गर्नको लागि हुन्। यो ज्ञान बाबाले नै दिनुहुन्छ। अलग भएर बस, केही पनि नबोल। तर यसरी अलग भएर कहाँसम्म बस्छौ? यो त तिमीलाई थाहा छ— कर्म विना कोही रहन सक्दैन। अलग त हुन्छौ तर साथ-साथै फाइदा पनि हुनु पर्छ। केवल अलग भएर बस्नाले त्यति फाइदा हुँदैन। अलग भएर फेरि मलाई याद गछौं भने तिमीलाई फाइदा हुन्छ, शक्ति मिल्छ। बाबा आफ्ना बच्चाहरूलाई सम्झाउनुहुन्छ— प्यारा बच्चाहरू, यो ज्ञान-इन्द्र-सभा हो। यहाँ तिमीहरू सबै रत्न बसेका छौ। कोही पत्थर बुद्धि बसेको भए त्यसले वायुमण्डल खराब गर्छ किनभने शिवबाबाको यादमा रहँदैन। उसलाई आफ्ना मित्र सम्बन्धी याद आउँछ। तिमीले त आफ्नो बाबालाई निरन्तर याद गर्नु छ। यो कुनै साधारण सत्सङ्ग होइन। यो ठूलो विश्व विद्यालय हो। मेडिकल कलेजमा कोही नपढेको आएर बस्यो भने केही पनि बुझ्न सक्दैन। उसलाई अनुमति दिइदैन। केवल हेरेर केही पनि बुझ्ने छैन। यो ज्ञानलाई पनि विकारी पतितले बुझ्न सक्दैन त्यसैले यस्तालाई अनुमति दिइदैन। कसैले भनोस्— म क्लासमा आउन सक्छु, लेक्चर सुन्न सक्छु? तर यसबाट केही पनि बुझ्ने छैन। यो विश्व विद्यालय हो— म्लेच्छबाट स्वच्छ देवता बन्ने। यहाँ यसरी कसैलाई अनुमति दिइदैन। बाबालाई त चिन्न सक्दैनन्। बाबा हुनुहुन्छ गुप्त। तिमीलाई थाहा छ— बेहदको बाबाको शरणमा आएका छौं बाबाबाट सदा सुखको वर्सा पाउन। बाबा स्वयं भन्नुहुन्छ— यो ब्रह्माको जुन शरीर छ, यो धेरै जन्मको अन्त्यको वानप्रस्थवाला शरीर हो। यिनले पनि धेरै शास्त्र आदि पढेका छन्। अहिले म सबै वेद-शास्त्रको सार यिनीद्वारा सुनाउँछु। ब्रह्माको हातमा शास्त्र देखाउँछन्। विष्णुको नाभि-कमलबाट ब्रह्मा निकले। सम्झाइएको छ— विष्णुको नाभी-कमलबाट ब्रह्मा, ब्रह्माको नाभी-कमलबाट विष्णु निकलन्छन्। ब्रह्मा सरस्वती दुवै कसरी नारायण-लक्ष्मी बन्छन्। फेरि ८४ जन्म पूरा गरेर अन्त्यमा ब्रह्मा सरस्वती बन्छन्। उनीहरूले फेरि गान्धीको नाभी-कमलबाट नेहरूलाई देखाएका छन्। अहिले यहाँ त क्षीरसागर छैन। यो हो विषयसागर। क्षीरसागर सत्ययुगमा देखाउँछन्।

तिमी बच्चाहरूलाई थाहा छ— आधाकल्प देखि मायाले दुःखी बनाएको छ। यहाँ जति दुःखी अन्त कहीं छैनन्। यहाँ जस्तो सुखी पनि अन्त कहीं हुन सक्दैनन्। बाबा भन्नुहुन्छ— देवी-देवता धर्म त प्रायः लोप हुनु नै छ। तब त म आएर फेरि नयाँ धर्म स्थापना गर्छु। वास्तवमा त्यो अहिले स्थापना भइरहेको छ। तिमी बच्चाहरू आएर बाबाबाट वर्सा लिइरहेका छौ। जान्दछौ स्वर्गमा कसले राज्य गर्छ? बचपनमा राधा-कृष्ण उनै फेरि लक्ष्मी-नारायण बन्छन्। अहिले त बाबा आउनु भएको छ। भिन्न नाम-रूपबाट लक्ष्मी-नारायणले

पढ्छन्। श्रीकृष्णको कालो रूप यहाँ बसेका छन्। बाबा यिनलाई पारी लैजानुहुन्छ। शास्त्रमा देखाइएको छ— कृष्णलाई टोकरीमा राखेर पारी तारेको। अब शिवबाबा आउनु भएको छ। तिमी बच्चाहरूलाई आँखामा राखेर स्वर्गको मालिक बनाउनुहुन्छ। सारा वंशावलीलाई पढाएर बाबा कंसपुरीबाट कृष्णपुरीमा लैजानुहुन्छ। एउटाको मात्रै त कुरा होइन। रावणपुरीबाट तिमीहरू सबैलाई निकालेर, आँखामा राखेर सुखधाम लैजान्छु। म तिमी बच्चाहरूलाई स्वर्गसम्म पुऱ्याउन आएको छु। फेरि यस पुरानो दुनियाँको विनाश हुन्छ। लडाईँको कुरा पनि शास्त्रमा छ। तर केही पनि बुझ्दैनन्। यी दादाले पनि धेरै शास्त्र पढेका थिए। अब बाबा भन्नुहुन्छ— अरू सबैकुरा छोडेर म एकलाई याद गर। म सबैको सद्गुरु हुँ। कंसपुरी कलियुगलाई, कृष्णपुरी सतयुगलाई भनिन्छ। अब तिमीलाई रावणपुरीबाट रामपुरी वा कृष्णपुरीमा लैजान्छु। जान्छौ सुखधाम कृष्णपुरीमा? गाउँछन् नि— भजो राधे-गोविन्द... यो भयो भक्ति मार्ग। अहिले तिमी राधे-गोविन्द फेरि बनिरहेका छौ। अहिले तिमी कुनै पनि ताज छैन, न लाइटको, न राजाईको। पवित्रलाई नै लाइटको ताज दिइन्छ। लक्ष्मी-नारायण त हुन्छन् नै सदा पवित्र। उनले कहिल्यै सन्यास गर्नु पर्दैन। सन्यासीहरूले जन्म लिएर फेरि पवित्र बन्नको लागि घरबार छोड्छन्। तिमी २१ जन्मको लागि एक जन्मको सन्यास हुन्छ। उनीहरू २१ जन्म पवित्र हुँदैनन्। उनीहरू पहिला त विकारीहरूको पासमा जन्म लिएर पतित बन्छन् फेरि पवित्र बन्नको लागि घरबार छोड्छन्। त्यो हो रजोगुणी सन्यास। बाबा भन्नुहुन्छ— म नलेजफुल हुँ। नलेजफुल, ब्लिसफुल... ममा नै पूरा नलेज (ज्ञान) छ। सूक्ष्मवतन, मूलवतन, स्थूलवतन र सृष्टिको आदि-मध्य-अन्त्यको पूरा नलेज तिमी बच्चाहरूलाई दिन्छु, जसबाट तिमी पूर्ण बन्छौ। देवी-देवताहरू हुन्छन् नै पूर्ण। तिमी बच्चाहरू बाबाको गोदमा आएका छौ। जान्दछौ हामी श्रीमतमा चलेर फेरि राज्य-भाग्य लिन्छौं। यो हार-जितको खेल हो। माया सँग हारे हार हुन्छ, माया सँग जिते जित हुन्छ। तिमी सर्वशक्तिमान बाबा सँग योग लगाएर शक्ति लिएर मायामाथि विजय पाउँछौ। जान्दछौ— हाम्रो ८४ जन्मको ड्रामा अब पूरा हुन्छ। हामी फेरि राज्य-भाग्य लिन्छौं। लक्ष्मी-नारायणलाई क्षीर सागरमा देखाउँछन्। यो हो विषय सागर। राधा-कृष्ण त सानो बच्चा थिए। कृष्णलाई धेरै प्यारले झूलामा झुलाउँछन्। सम्झन्छन् उनी स्वर्गका राजकुमार हुन्। कृष्णलाई १६ कला भनिन्छ, रामलाई १४ कला। उनै कृष्ण फेरि १६ कलाबाट १४ कला बन्छन्। पुनर्जन्म त लिनु पर्छ नि। बाबाले सम्झाउनु भएको छ— पूरा ८४ जन्म त सबैले लिदैनन्। अरू धर्मकाहरूले ८४ जन्म लिदैनन्। यो बुझ्नु पर्ने कुरा हो। फादरबाट वर्सा अवश्य मिल्नु पर्छ। उहाँ हुनुहुन्छ स्वर्गको रचयिता। त्यसैले अवश्य स्वर्गको मालिक नै बनाउनु हुन्छ। उहाँ पिता परमधाममा रहनुहुन्छ। हामी पनि त्यहीँबाट आउँछौं। बाबालाई राम्रो सँग याद गर्नु पर्छ। यादबाट शान्ति मिल्छ। मनुष्यले त भन्छन्— परमात्मा सँग योग कसरी लगाउने? अलमलिन्छन्। तिमीलाई त सबै ज्ञान मिलेको छ।

बाबा आउनुहुन्छ नै दुःखधाम र सुखधामको संगममा। कलियुगको अन्त हो दुःखधाम, सतयुगको आदि हो सुखधाम। दुःखधामलाई बद्लेर सुखधाममा बाबाले नै बसाउनुहुन्छ। बुझ्नु पर्ने कुरा यत्ति हो। यो पढाइ पवित्रता विना कसैले पढ्न सक्दैन त्यसैले यहाँ पतितलाई बसाइदैन। सम्झाउनु छ— तिमी आधाकल्पको महारोगी छौ त्यसैले पहिला भट्टीमा राखिन्छ। तिमी बच्चाहरूले हरेकको कर्तव्यलाई जानेका छौ। शिवको मन्दिरमा गयौ भने थाहा हुन्छ— उहाँ बाबा गति-सद्गति दाता हुनुहुन्छ। सबैभन्दा ठूलो तीर्थ हो भारतवर्ष।

तर गीतामा कृष्णको नाम राखिदिएका छन्। शिव बाबाको नाम गुम गरिदिएका छन्। शिवबाबा नै आएर सबैलाई दुःखबाट छुटाउनुहुन्छ। बाँकी पानीको गंगा त पतित-पावनी होइन। त्यो त पहाडबाट निकलिन्छ। त्यसलाई पतित-पावनी कसरी भन्न सकिन्छ! यसलाई अन्धश्रद्धा भनिन्छ। मनुष्यले के-के गरिरहन्छन्। गाउँछन्- मनुष्यको जस्तो दुर्लभ जन्म अरु छैन। त्यो दुर्लभ जन्म तिम्पो अहिलेको हो जबकि बाबा आउनु भएको छ। यो तिम्पो अमूल्य जन्म हो। तिमीले पवित्र बनेर विश्वलाई स्वर्ग बनाइदिन्छौ त्यसैले शिव-शक्ति माता गाइएको छ। तिमीलाई थाहा छ- बाबाले पवित्रताको मदतले भारत त के सारा दुनियाँलाई पवित्र बनाउनु हुन्छ। जस-जसले पवित्रताको अंगुली दिन्छन्, मनमनाभव रहन्छन् उनीहरू नै सहयोगी हुन्। यसको अर्थ पनि तिमी बुझेका छौ। यी दादाले पनि बुझेका थिएनन्। यिनले धेरै गुरु गरेका छन्, शास्त्र पढेका छन्। तब बाबा भन्नुहुन्छ- म एकलाई याद गर। म नै तिम्पो सबैथोक हुँ। गति-सद्गति दाता हुँ। मनुष्य त पतित छन्। अब तिमी आएका छौ शिवबाबाको पासमा, ब्रह्माद्वारा वर्सा लिन। यो निश्चय विना कोही आउन सक्दैन। आएर उल्टै अशान्ति फैलाउने छ। तिमी विश्वलाई सुप्रीम शान्तिमा लैजान्छौ। यो हो स्थापनाको कार्य, जुन मनुष्यले गर्न सक्दैन। तिमी पनि शिवबाबाको मदतले गरिरहेका छौ। तिमीलाई पनि पुरस्कार के मिल्छ? स्वर्गको मालिक बन्छौ। यस्तो बाबाको बनेर पनि फेरि निश्चय-बुद्धि भएन भने मायाले एकदम खाइदिन्छ। अच्छा!

मीठे-मीठे सिकीलधे बच्चाहरूप्रति बापदादाको याद-प्यार एवं गुडमर्निङ्ग। रूहानी बाबाको रूहानी बच्चाहरूलाई नमस्ते। रूहानी बच्चाहरूको रूहानी बाबालाई गुडमर्निङ्ग, नमस्ते।

धारणाको लागि मुख्य सार:-

- १) यस एक जन्ममा पुरानो दुनियाँबाट संन्यास गरेर बाबाको सहयोगी बन्नु छ। पवित्रताको अंगुली दिनु छ र मनमनाभव रहनु छ।
- २) विश्वलाई सुप्रीम शान्तिमा लैजाने सेवा गर्नु छ। यस शरीर देखि अलग भएर बाबाको यादमा रहेर शक्ति लिनु छ। शान्तिको दान दिनु छ।

वरदान:- सदा बाबा समान बनेर आफ्नो सम्पन्न स्वरूप द्वारा सबैलाई वरदान दिने वरदानी मूर्त भव

भारतवर्षमा विशेष देवीहरूलाई वरदानी रूपमा याद गर्छन्। तर यस्तो वरदानी मूर्त उनै बन्छन्, जो बाबा समान र समीप रहनेवाला छन्। यदि कहिले बाबा समान र कहिले बाबा समान नभएर स्वयंको लागि पुरुषार्थी छन् भने वरदानी बन्न सक्दैनन् किनभने बाबाले पुरुषार्थ गर्नुहुन्न उहाँ त सदा सम्पन्न स्वरूपमा हुनुहुन्छ। त्यसैले जब बाबा समान अर्थात् सम्पन्न स्वरूपमा रहन्छौ तब वरदानी मूर्त कहलाउँछौ।

स्लोगन:- यादको तीव्र दौडी लगायौ भने बाबाको गलाको हार, विजयी दाना बन्ने छौ।